

NOMINATIV

HRVOJE JURIĆ

SADRŽAJ

SAVRŠEN NERED	1
nas trojica ili savršenstvo	2
zvjezdoznanac	3
let	4
introspekcija	6
bezrazložni pokret noge	7
trenutak	8
<i>lijep dan</i>	9
<i>vrelina i smrt vjetra</i>	10
u izvjesnim slučajevima	11
dvije slike	12
veljača	13
rastrojeni trkač	14
PJEŠČANI SAT	15
pješčani sat	16
opet isto	17
sat kuca	18
teška noć	19

volja	20
silovanje	21
lutam zbunjen	22
zbilja. stvar. smisao	23
izlaz	24
SPOSOBNOST VOLJENJA	25
spособnost voljenja	26
tvoj meki obraz	27
groznica	28
sutra	29
šetnja	30
vrijeme	31
bezvrijeme	32
budi na početku	33
bez naziva	34
NESAVRŠEN RED	36
nominativ	37
tjedan	38
stvaranje	39

εἶμι ili biti	40
uđoh	41
vječita tragedija uživanja	42
tajna tijela	43
<i>najbolji spisi nastaju u strahu da će biti spaljeni</i>	44
učenje	45
<i>težak je zrak nama mudroljubima</i>	46
kako sam susreo kafku	47
muk	48
naviještanje	49
oslobađanje riječi	50
 Autorska bilješka uz drugo, izmijenjeno izdanje	 51
 O autoru	 53
Impresum	54

SAVRŠEN NERED

NAS TROJICA ILI SAVRŠENSTVO

nas trojica stajali smo jedan do drugoga

bogovi su pružili ruke prema zemlji
i ispunili svakome po jednu želju

ja sam dobio gitaru
drugi je dobio pticu
a onaj što je stajao treći
dobio je - savršenstvo

ja i čovjek sa pticom krenuli smo
a treći se odvojio od nas
jer mu naše društvo nije odgovaralo

on je bio lijep
nas dvojica baš i nismo
on je imao pametnih misli
a mi smo sa pticom pjevali uz gitaru

tako nesavršeni (nas dvojica) hodali smo svijetom
i ludo se zabavljali
dok je on sjedeći potpuno sam na jednom brdu
uživao u svome savršenstvu

ZVJEZDOZNANAC

ja sam zvjezdoznanac
i poznajem zvijezde

znam i da se ne kaže:
zvijezde padaju

to zbog stalne tuge
i vječne samoće
njihove duše poniru u tamu

LET

evo

prozor ću otvoriti

i skočiti u noć

poletjeti

samo da uhvatim dobar vjetar

i više me neće biti među vama

ispod mene će se istopiti svjetla grada

cijeli grad

koji me ionako ne poznaje

rijeka koja mi je nekad šumila

i dječji smijeh crvenih sumraka

zvučat će stvarnije nego ikada

tu u zraku

naći ću ih

opet

to neće biti snovi

(jer snovi su moji teški od očekivanja)

nikakvo buđenje neće utišati

ovu pjesmu mojih krila

neću vas zvati sa sobom

jer moj let je samo moj let

i moj će pad biti samo moj pad

ako me vjetrovi ne posluže

ako me ostave

negdje u blizini sunca

kad budem htio

poletjeti

i skočiti u noć

prozor ću otvoriti

evo

INTROSPEKCIJA

gledam s negativnim predznakom
pogleda usmjerenog u daljine unutarnjeg
gledam i smijem se

današnja introspekcija
retrospekcija je komedije beznačajnog
intermezzo
dok se moje *ja* odmara u hladu
i sluša ptice
i ima smireno lice

BEZRAZLOŽNI POKRET NOGE

bezrazložnim pokretom noge
gnječim veliku crnu bubu
na mokroj cesti

stojeći nad izvršenim zločinom
razmišljam
o srili prabhupadi (i svojoj karmi)
o nekom biologu ljubitelju insekata
i o bilo kojem čovjeku-prolazniku
u kišnoj noći
koji bi se zaprepastili ovim okrutnim činom

zaprepašten sam i ja
osobito nakon posljednjeg
uzaludnog trzaja
velike crne bube

TRENUTAK

u zgradi prekoputa žive ljudi koje nisam nikada upoznao
ali: ritmovi se naši slažu: glazba, spavanja i buđenja, a i to
je možda dovoljno za jedno poznanstvo naslućeno na suhim
okrajcima danâ i rubovima pažnje na kojima je vazda sklisko
i rast nepoznanica zaboravlja se lako kao priče koje izmišljam

tek jedan trenutak kao ovaj usamljeni, duboki, u sebi zatvoreni
rasklapa kutiju neprimjetnih (nepotrebnih, vjerojatno) stvari te
se očigledno oči moje upinju da proniknu kroz zavjese, i one
prave i one dosad nemišljene; a ništa se ne vidi i znam da ni
slab mi vid ne može opravdati neočekivanu slutnju samoće

* * *

lijep dan
lijep grad
lijep ja
ispod krhkog zimskog neba
ispod sunca iskrenoga
smrt se traži a ne život
kraj se žudi a ne nastavak
jer nikada ljepši dan
jer nikada ljepši grad
jer nikada ljepši ja
desiti se neće

* * *

vrelina i smrt vjetra...

vrijeme je odsutno ovdje
na ovoj usijanoj limenoj ploči
na kojoj ležimo ja i cvrčci
sami
usprkos kamenu
kojeg se smatra najizdržljivijim

zeleno i crno i bijelo i plavo
netko je dodirom pretvorio u zlato

zrak visi obješen o tanki konac...

ja i cvrčci slušamo
kako sunce sja

U IZVJESNIM SLUČAJEVIMA

u izvjesnim slučajevima
strop može biti pod
kada gledajući u strop
ležim na podu
koji može biti strop
i obrnuto
u izvjesnim slučajevima
i žarulja može osvjetljivati sobu
sa sredine poda
a stolica može prkositi gravitaciji
u izvjesnim slučajevima
kada je soba stvarna
koliko i moj odnos prema njoj

DVIJE SLIKE

1.

ulazak u zgradu geometrijskih oblika: metalni kostur skriven betonom i staklom. neonska svjetla nadomještaju osjećaje. čelični rukohvat na mramornim stepenicama. elektrificirani pokret. vrata: aluminijska kvaka: plastične stolice i stol od mrtvog drveta. čistoća. obilje siromašnih detalja. praznina dovršenog djela.

2.

pogled s obale: suton: more ogledalo. sunce. crveni oblak. nebo raste. početak. slika dovoljna da ispuni cijeli planet. i čovjeka.

3.

razmišljati.

VELJAČA

pod prozorom se pare mačke. vode prirodu (kao što mi ljudi vodimo ljubav). ne strastveno, tek preplašeno: od straha im se oči cikle u mraku. kao i moje. veljača je.

u onoj mojoj zemlji čudesa mački su svakodnevno jahali na mačkama. veljača je bila početak i kraj godine. imali smo: veljaču-proljeće, veljaču-ljeto, veljaču-jesen, veljaču-zimu i veljaču-veljaču. aurora borealis pravila je ravnomjesečje od kalendara. tijekom kopulativnih godina budio sam se svake noći uz jaukanje mačaka misleći kako to djeca plaču. a djeca nisu plakala. samo su mačke vrištale. ne od užitka, tek zbog potrebe. vođene prirodom (kao što smo mi ljudi vođeni obvezom). na krovu, pod stolom, na drvetu, pod grmom, na skrovitom, pod otvorenim.

u onoj mojoj zemlji čudesa sanjao sam druge zemlje. sada ih imam. ali samo jednom tristošezdesetpetno, jedne noći u veljači, pobjegnem iz ovog nesavršenog reda stvarnosti, zaspim i sanjam savršen nered mog oza, uz zavijanje mačaka koje su svuda iste.

RASTROJENI TRKAČ

i kuda pobogu opet trčim?
kad noć padne nekuda bježim
kad dan svane ja na drugu stranu
od sebe možda? ma ni to nije
jednostavno trčim i trčim i trčim
i to nije stvar prostora
vremena još manje
uzelo me trčanje posvemašnje i sveudilj
pa se gledam kako trčim
pa trčim opet dok se gledam
i pravo i krivo
i zapravo i skriveno
od kruga eto pravim crtu

perpetuum mobile spram mene je nula

PJEŠČANI SAT

PJEŠČANI SAT

pijesak curi beznadno
to mučno prolaženje
doživljavam teško
kao da sam i ja
zrnce pijeska
bez snage i
hrabrosti
za pobunu
protiv sata
a vrijeme ide
zdrave sve boli
bolesni sad umiru
mrtvi su u zaboravu
okrenite ovaj sat opet

OPET ISTO

dosada
vječna ravnodnevica
bijeće noći
crni dani
između plusa i minusa
stavljam znak jednakosti
vrijeme je zgužvano kao papir
odbačeno
svaki tjedan
kao da je jedan

SAT KUCA

sat kuca kuca kuca
grizem nokte na rukama
na nogama
nervozan zbog svega
ni zbog čega
sat kuca kuca kuca
ležim zagledan
u čudesnu nezanimljivost stropa
zanesen nerazmišljanjem
sat kuca kuca kuca
ne radim ništa pod milim bogom
sat kuca kuca kuca
dosadno ah dosadno
sat kuca kuca kuca
da mi se barem štuca

TEŠKA NOĆ

teška priča
teška noć
ni bajke više nisu
ono što su jučer bile
od smiraja je ostalo samo znojenje
od snova samo buđenje
čisti horror

teška priča
teška noć
molitva pred spavanje
uzimanje davanje

VOLJA

- volja je tvoja
jača nego moja

- a koja a koja

- volja da živiš život do daske
bez ikakve maske

- zato što moram
ja život i pijem uvijek do dna
ali bih rado ispijao slatko
vrčeve sna
vrčeve sna

SILOVANJE

sila me sili da silan se osjećam
sila me sili da silno očajavam

sila me sili da budem slab
sila me sili da slavim sebe

sila me sili da silu psujem
sila me sili da klanjam se sili

i da nas dvoje složno i slasno
slomimo mene u slavu sile

LUTAM ZBUNJEN

lutam zbunjen

prašumom bogatog jezika

sudaram se s metaforama

zapinjem za simbole

na glavu mi padaju sintagme

prepadam se onomatopeja

sad ću se i sam pretvoriti u uzrečicu

i čekat ću da me netko upotrijebi

ZBILJA. STVAR. SMISAO

zbiljski ozbiljiti u zbilji
ozbiljavano

stvarno ostvariti od stvari
stvarano

smišljeno osmisliti o smislu
smišljano

a

ne uračunati neuračunljivost
zbilje stvari smisla

ne isplati se

IZLAZ

pjeskovita

pjesma

što-više

su-više

sve više

je tijesna

nakon

konkretnih

stvari

u-stvari

grandiozna

grafika

pjevanja

njakanja

izlaz je

jedini

pojedinicama &

pojedincima

SPOSOBNOST VOLJENJA

SPOSOBNOST VOLJENJA

moja sposobnost voljenja
duboka je kao bunar
tamna je hladna je
ali je utjeha usnama suhim

ogledaj se u zrcalu vode
djevojko
vidjet ćeš svoje lice
vidjet ćeš kako volim

TVOJ MEKI OBRAZ

eh da je uz tvoj meki obraz
uz tvoj meki obraz
eh da je usne tople prisloniti
iskreno bez razloga kao u igri
eh da je tvoj meki obraz
tvoj meki obraz
eh da je
tu

GROZNICA

poljubiti kobru u čelo
bilo bi mi lakše
nego osjetiti tvoj topli vrat
svojim usnama
čini mi se večeras
kada mi je ostao samo miris
nakon tvog odlaska
bon parfum, mon cheri

uništila si sve za sobom
vrelinom tijela istopila kuće u susjedstvu
asfalt pretvorila u tijesto
i jednostavno se nasmijala

poljubiti kobru u čelo
bilo bi mi lakše
nego utisnuti pečat u tvoj meki vrat
preživjeti noćas mrak
groznicu
i ljeto

SUTRA

podignem se na prste i vidim
sutra će biti lijep dan
pokrit će me ona svojim tijelom
i pokazati mi kako se voli

platit ću joj riječima
ako uspijem
ako uzmognem biti dovoljno topao
jer zima je
mrznu i voda i zrak i moji unutarnji glasovi

ona će mi reći: *umri*
poslušat ću
i zadnjim dahom ugasiti svjetlo

ŠETNJA

krenuli smo prošetati gradom
moja djevojka i ja

mi ustvari osvajamo grad
sva su mjesta naša
mijenjamo ljude poput čaša
prazne za pune
iscrtavamo ulice našim koracima
ljubimo se očima i gledamo usnama

i mislim u sebi
zašto pričamo toliko
zar nije dovoljan pogled-poljubac
s vremena na vrijeme
a opet
kopam po svome rječniku
kao prstima po snijegu
tražeći travu
da bih između tisuća riječi
našao one dvije
ponajprije

lijepo mi je

VRIJEME

ako vrijeme donosi samo raspadanje
uvedi me u njega
obilježi me
ne daj mi da lebdim u vječnosti
pusti da se rastvore naše ljuštore
i da se spojimo ovako smrtni
prvo u jedno
onda u ništa

BEZVRIJEME

cijeli život u jednome danu

i cijeli život kao jedan dan

BUDI NA POČETKU

ne zaboravi da i sutra sam tvoj
iako neću biti isti
promijenit će me cvijet u snijegu
ili sudar oblaka
prati moje mijene u kretanju zvijezda
mijenama svojim u uvijek novoj rijeci
prepoznat ćeš nas u različitim obličjima
i vidjeti koliko smo čvrsti
prespavaj boli koje nisu nužne
uradi nešto za nadu za vjeru:
oguli naranču
započni razgovor
i budi iznenađena
u sebi me gradi ponovno kao na početku
budi na početku kao da me gradiš

BEZ NAZIVA

postoje i one druge stvari
bez naziva
neimenovane ideje koje primijetiš
tek kada te ubiju svojom nježnom preciznošću
postoje te ni crne ni bijele
te sive šahovske figure
u savršenom kaosu na drvenoj ploči
osjećaj ni straha ni tjeskobe
i straha i tjeskobe
i mnogo više
a samo je jedno
kao armatura svježih sunčanih jutara
s pospanim louom reedom
i poslijepodneva petkom uz kišni prozor
pod mozartovim baldahinom

svjedok sam bio mnogih ubojstava
jer mrtav sam bio toliko puta
u sebi
i zatrpan prašinom
a opet sam šutio pred bezvrijednim pojmovima
smiješeci se svojoj gluposti i napretku znanosti

možeš se sretna uz smijeh
dočekati lijevom nogom na čvrsto tlo
opsovati potom zbog desne
i raskvašenog ljepljivog blata na svojoj ljetnoj cipeli
i pronaći odgovor na moje mistifikacije o neizrecivom
u sredini između krajnosti
ali opet
ostat ćeš iznenađena
pred bolesnom ljepotom zadnjeg rastanka
ili iznenadnom tugom nakon dugog poljupca

pred onim drugim stvarima

bez naziva

bez razloga

NESAVRŠEN RED

NOMINATIV

NEBO pogođeno suncem u čelo
IGLICA BORA zabodena u srce vrapca
DRVO opsjednuto prolaznošću u jesen
METAL svuda okolo i
PLASTIKA također
SPOMENICI već odavno izišli iz okvira kamena
MORE beskrajno samo do sljedeće obale
VATRA zapaljena na komadu leda

i na koncu (ili na početku) JA
koji sadržim sve i sastavni sam dio svega
koji bacam sebe u blato
i jednakom spremnošću uzdižem sebe
na prijestolje svijeta

TJEDAN

ponedjeljkom
ležim pod drvetom
bez određenog cilja

utorkom
počinjem primjećivati
ptice

srijedom
u njihovom pjevanju
nalazim simbole

četvrtkom
naslućujem da se u tim tonovima
krije tajna glagola *biti*

petkom
razmišljam

subotom
raspravljam s ljudima o životu
postanku i smislu

nedjeljom
ujutro gubim povjerenje u svoje misli
a poslijepodne umirem
da bih sutra uskrsnuo
i ponovno bio svjež i čist

STVARANJE

kao loša vijest zateklo me nesnalaženje u doskora poznatom prostoru. nisam znao gdje sam. zapravo, tu se nije imalo što znati, jer ničega nije ni bilo. baš ničega. kratkim razmišljanjem o uzrocima iznenadnog nestanka konteksta u kome sam već po navici bio smješten svoju sam zbunjenost samo učinio većom. preskočivši jutarnje rituale, bio sam prisiljen nanovo (*ex nihilo*, rekao bih) stvoriti sobu. istkao sam odjeću, obukao se i oprezno izišao iz novostvorene sobe. izgrađivši usput hodnik i stepenice, istrčao sam iz zgrade i ponovno se našao u praznini (bjelina bi bila suviše kolorirana riječ), koja je ubrzo mojim stvaranjem nalikovala na grad u kojem sam živio zadnjih nekoliko godina. vještinom iskusnog umjetnika, ali bez zaigranosti koja bi pritom bila očekivana, oblikovao sam zgrade, gradsko zelenilo, automobile, ljude i njihove zamršene odnose. draž ovoj mojoj iznenada stečenoj moći oduzimao je osjećaj bespomoćnosti pred samim sobom, koji se očito produžavao do u beskonačnost. nesigurno sam koračao unedogled stvarajući, a pritom je sve i dalje bilo nerazumljivo. da bih razumio svijet, on je morao biti stvoren, a budući da sam ga ja sâm nezaustavljivo stvarao, morao sam, znači, najprije razumjeti sebe. obuzimala me nelagoda pri pomisli da bih s prestankom mog stvaranja svijeta i ja mogao iznenada ili polako nestati. strah koji sam, još nesvjestan ozbiljnosti situacije, osjetio jutros, iznova se pokazao opravdanim.

EIMI ILI BITI

upisujem u raspored još jednu obvezu

gnušam se i planiram dalje
spremam se na bijeg od svega
i gledam na sat
radujem se uspješnom danu
samo zato što ga više nema

vrijeme je označeno čekanjem
vrijeme je čekanje
smrt je odgovor na pitanje o kraju
ne i rješenje
uskrснуće kategorički odbijam
o drugome tek razmišljam
između dva sastanka
između sebe i cilja
tražim najbolje
i nalazim ono jedino moguće

obvezu koju ne upisujem u raspored

UĐOH

uđoh u imenicu
i nazvah sebe samim sobom
uđoh u pridjev
i opisah sebe samom sebi
uđoh u glagol
i zabavih sebe
zatim
skočih u vrijeme
dođoh na mjesto
odredih način
ukrasih se interpunkcijom
i shvatih
da sam se stopio s papirom
da sam papir
i da nema izlaza

VJEČITA TRAGEDIJA UŽIVANJA

ah! vječita tragedija uživanja
popiti trenutka kap
naiskap
na dušak
vidjeti samo iskru
samo trag doživljaja
i tek kasnije ostati zapanjen
pred snagom filigranskih uspomena
i plave nostalgije
potresen laganom strujom
koja iznenada prođe tijelom

TAJNA TIJELA

tvoje rođenje, o tijelo, naviještamo

tvoje protjecanje slavimo

tvoj slavni odlazak iščekujemo

* * *

najbolji spisi nastaju u strahu da će biti spaljeni
kao što su najsladši dimovi zadnje cigarete
kao što najbolji stihovi nastaju u strahu da će biti spaljeni
kao što obješenik ima ukočen osmijeh i erekciju
kao što najbolji stihovi nastaju u strahu da će biti spaljeni
kao što je krik strah od nijemosti
kao što najbolji stihovi nastaju u strahu da će biti spaljeni
kao što se ponavljam kada nemam što reći

UČENJE

učin saznajem govorim da znam
i redom se ruše teški kameni blokovi
s mojih nježnih očiju
padaju mi kao pitanja pred noge
od moga puta planinu čine
planinu koja raste
(dok učim raste dok saznajem raste
dok govorim ona raste)
a ja pijesak kroz prste propuštam
kao vrijeme
nadajući se da će tijelo trulo
tijelo moje zemlja
zemlja ili prah
ključ riznice biti razriješenih tajni
i sjeme sveznanja
u odsustvu stanja

* * *

težak je zrak nama mudroljubima
težak je zrak koji dišemo
u sitne sate
ako sati uopće postoje
u ovom nevremenu
bezvremenu
bliske su nam daljine
a daleke blizine
među knjigama koje šute
i ljudima koji suviše govore
pijemo pitanja i bljujemo odgovore
pred jutro koje svejedno sviće

KAKO SAM SUSREO KAFKU

zbilo se to, začudo, na krajnjem sjeveru njemačke. mislim na susret nas dvojice. mene i kafke. kažem „začudo“, jer bi bilo očekivano susresti ga u rodnom mu pragu, a ne u new yorku, cordobi, moskvi ili, pak, u bremenu kao što se meni dogodilo. razlog tome bio je vjerojatno izgled kućica u starom dijelu grada, koje su me neobično podsjećale na kafkinu prašku kuću čiju mi je fotografiju nekoliko mjeseci prije toga pokazala jedna prijateljica.

kako god bilo, počeli smo razgovarati. njegov mekani njemački imao je nešto od čudnovatosti njegovih priča, a to me, moram priznati, u početku malo zbunilo. ipak je to kafka! takva veličina! trebalo je tu mudro govoriti. no, njegova me ljubaznost ubrzo potpuno oslobodila. nije nas razdvajala niti različitost kultura kojima smo pripadali (ako zanemarimo zajedničku pripadnost srednjoj europi), niti vremenska udaljenost koja nas zapravo dijeli, a konačno, niti to što je on već dugo bio... pa, eto, mrtav čovjek. nakon početnih uljudnih rečenica, već sam mu pričao o svojim doživljajima na kojima mi je (a to zaista laska!) iskreno zavidio, on mi je s toplom nježnošću povjeravao tajne o svojoj mileni, ja njemu, isto tako, o svojoj ivani, teoretizirali smo o smislu i ulozi književnosti, a zatim sam mu iznio sve svoje jade, pa tako i onaj najveći. radi se, naime, o tome da ga svako malo neki suvremeni pjesnik ili pisac spomene u svome djelu. mislim, zašto baš njega? zašto ne, primjerice, przybyszewskog ili tiecka? i tog trena, kada sam, vrlo uzbuđen, iznio to svoje razmišljanje, želeći da čujem kafkin odgovor, shvatio sam što sam ustvari rekao. pogledi su nam se susreli i obojica smo shvatili. ali bilo je prekasno: već smo se nalazili u mojoj pjesmi. popravivši kravatu, kafka je uzdahnuo: „eh, moj mladiću...“, ali ja sam već želio nestati, umrijeti kao pas; no činilo se kao da je stid u meni jači od smrti.

MUK

allenu ginsbergu

vidio si najbolje umove svoje generacije
uništene ludilom
izgladnjele histerične gole
ali uzalud uzalud su oči bile otvorene, allene
reci što si učinio nakon toga
ništa? ništa kao ni ja
a ja vidjeh i puno više od tebe, čini mi se
jer ovdje ne bijahu samo umovi u rasapu:
i mozgov je bilo posvuda i nemorala i
bolesnog morala
a morala se reći riječ
premda u vjetar
u oluju tuđih
urlika

kakva je čudnovata jeka taj muk
koji mi se uvijek vraća iz svijeta
nastanjuje se u meni kao trakavica
i ne boli ali ždere svaku pomišljenu riječ
pa šutim kao i ti & skupa s tobom
u pobratimstvu nemoćnih proroka
kroničara prošlog i budućeg

NAVIJEŠTANJE

jer vještice naviještane izvještise sve vještine
jer anđeli prekosmrtni naučiše mračne igre
jer sad vidim: zemlja gori, more vrije, nebo pada
zadnji časak istječe nam, što u vrijeme, što u drugo

nisam prorok da proriječim tišinčinu ovu strašnu
nisam onaj koji hoće na lomači izgorjeti
ako moram jedino bih na ramenu svoj križ teški
ali evo, evo mene da vam kažem dvije riječi:

sebe slušaj kako patiš, sebe slušaj kako šutiš

OSLOBAĐANJE RIJEČI

Wann werden Wörter
wieder Wort?
Heidegger

toga dana
oslobodit ćemo riječi njihovih košuljica
i govoriti ih
one će zvučati
i značiti
najprije glasno
potom tiše
a onda i bez nas

to neće biti početak
niti kraj
niti bezdan smisla –
sve će biti vrijedno
sve biti će jedno

AUTORSKA BILJEŠKA UZ DRUGO, IZMIJENJENO IZDANJE

Rukopis zbirke pjesama *Nominativ*, priređen 1996. godine, nije objavljen u onom obliku u kojemu je poslan na natječaj za nagradu *Goran* za mlade pjesnike te je kao takav 1997. godine i nagrađen. Naime, nakon dodjele nagrade, a prije objavljivanja knjige, urednica Gordana Benić uvelike je preradila rukopis, naravno, uz moju suglasnost.

Premda sam tada vjerovao, a vjerujem i sada, da je urednica intervenirala u najboljoj namjeri – nastojeći poboljšati rukopis, oslobađajući ga suvišnoga i naglašavajući one njegove značajke koje je smatrala vrijednima – koristim ovu priliku, koja se ukazala četvrt stoljeća nakon prvog izdanja *Nominativa*, da čitateljstvu ponudim drugu verziju zbirke, koja je iz moje autorske perspektive zapravo prva.

Iz izvornoga rukopisa neke su pjesme bile izbačene, pa sam ih sada vratio (*kao svaki put kad dizah sidro; opet isto; volja; silovanje; zbilja. stvar. smisao; sposobnost voljenja; jezik; tvoj meki obraz; bezvrijeme; tajna tijela; [težak je zrak...]*), a u najvećoj mjeri rekonstruirao sam i izvorni redoslijed pjesama, pri čemu sam neke pjesme, koje su bile prebačene iz jednoga ciklusa u drugi, vratio na njihovo pravo mjesto, u ciklus „pješčani sat“ (*sat kuca; teška noć; lutam zbunjen*).

Naposljetku, u zbirku objavljenju 1997. godine bilo je uvršteno pet pjesama kojih nije bilo u izvornom rukopisu, nego ih je urednica izabrala za objavu iz materijala koje sam joj predočio nakon dodjele nagrade (*rastrojeni trkač; u izvjesnim slučajevima; muk; stvaranje; kako sam susreo kafku*). Iako to nije u skladu s „načelom izvornosti“, zadržao sam ih i u ovom izdanju jer su nastale u isto vrijeme kad i ostale pjesme u *Nominativu* te smatram da u tematskom pogledu ne narušavaju koncepciju zbirke. Jedino sam njih tri (*muk; stvaranje; kako sam susreo kafku*) iz ciklusa „pješčani sat“ premjestio u ciklus „nesavršen red“, gdje se bolje uklapaju.

Oni koji pročitaju obje verzije *Nominativa* mogli bi zaključiti da je verzija objavljena 1997. godine ipak bila bolja od ove dopunjene, ali ova dopunjena „točnija“ je, odnosno bliža prvotnoj zamisli zbirke i duhu u kojemu je *Nominativ* nastajao. Nasreću, poezija nije egzaktna disciplina, tako da je najgore što bi se u srazu „prvog *Nominativa*“ i „drugog *Nominativa*“ moglo dogoditi – otvaranje rasprave o njima. A to bi bilo dobro jer bi se time

autorov poetski nominativ otvorio za genitivna, dativna, akuzativna, instrumentalna i lokativna poetička tumačenja.

Hrvoje Jurić

Zagreb, kolovoz 2021.

Hrvoje Jurić

Rođen 1975. u Bihaću (Bosna i Hercegovina). Radi kao profesor na Odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje predaje etiku i bioetiku. Poeziju objavljivao u časopisima i na radio-postajama u Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj i Srbiji, uključujući neke od najvažnijih regionalnih književnih časopisa (sarajevska *Lica*, zagrebačka *Poezija* i novosadska *Polja*) te emisije Trećeg programa Hrvatskog radija *Poezija naglas* i *Šest minuta poezije u šest*. Pjesme su mu uvrštene u antologiju suvremene hrvatske poezije, koja je objavljena u Rumunjskoj (*Ritualul omului fericit: 18 poeți croați tineri*, ur. Branislav Oblučar, prev. Goran Čolakohodžić i Adrian Oproiu, Tracus Arte, Bukurešt, 2016). Za rukopis *Nominativ* primio je nagradu Goran za mlade pjesnike 1997. godine.

Objavio: *Moje prve pjesme* (poezija, 1988), *Moj svijet* (poezija, 1991), *Nominativ* (poezija, 1997), *O nastajanju i nestajanju* (poezija, 2005) i *Uglavnom pridjevi* (poezija, 2014).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 63

Hrvoje Jurić

NOMINATIV

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2022 **Hrvoje Jurić**

© za elektroničko izdanje: **Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2022**

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

© Ivana Percl

Objavljeno

5. lipnja 2022.

ISBN 978-953-345-985-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-986-8 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-987-5 (PDF)

ISBN 978-953-345-988-2 (MOBI)

Prvo izdanje

SKUD Ivan Goran Kovačić, Zagreb, 1997.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**